Inimă de buzunar

Inimă de buzunar
Ajunsă, iată
Mă simt în mâna ta
Un fir de iarbă,
Crâmpei de şoaptă
Ce-a învăţat să fie
Dincolo de tăcere Poezie

Şoaptele tăcerii

Hai, să ascultăm
Tăcerile vorbind…
Aşa, ca de pe-un ţărm
Uitat al lumii…
Să respirăm
Ecoul fiecărui gând
Şi împreună
Să împletim argintul lunii.
A joacă
Înfloriri să cadă lin…
A veşnicie de culoare adâncă,
Ne îmbete alb
Parfumul unui crin
Şi de iubire
Dorul să se audă…

Miez de nucă

Ei bine,
Mi-a plesnit
Sufletu' în coajă,
Miez de nucă
Am ajuns.
De văzduh
Ca de o vrajă
În tăcere
Sunt răspuns.

Criptez

Criptez idei
Aproape inocent
Eliberând scântei
De spațiu indolent.
Abrupt
Aflându-mă întrebare
În prag de absolut …

N-am să mai plâng…

N-am să mai plâng
De sete la fântână
Izvorului de dor
Lacăt îi pun …
La urma urmei
Sunt văzduh şi humă
Eu ploile în mine
Am să adun…
Aşa, ca pe-un potop
Ce o să înece
În disperare timpul ce tot trece
În veşnicirea
Unui spațiu abrupt
Alunecând sfârşit
Către început.

Conturate depărtări

De odată
A înghețat
Visul în dor,
Şi parcă un vârtej
De lună,
Un fior,
Un țipăt mut
Sub tâmple
Mi s-a frânt…

Ce mi-a fost drag
S-a răzvrătit urât
Lăsând pustiu
La margini de întrebări
Prăpăstii adânci
În disperate,
Conturate depărtări
De răzlețite,
Degerate însingurări…

Şi inimile de piatră se sparg…

Acum
Iubire, să te văd la drum
Peste aceste trepte sparte
De mai departe
Dor spre mai departe
Lovită mână
Atingând o carte
De-un pumn de arginți
Nenorociți
Pe care nu-i ai şi te minți
Că poți trăi în libertate,
Că imposibilul se poate…
Deşi sărac, copil orfan
Din suflet smulgi pentru un ban
O lacrimă în decor de teatru
Spărgându-ți inima în patru…

La o cafea cu muzele…

Iar
Stau muzele
La o cafea cu mine,
Alungate în lume
Dorul le-a adus
Să-mi băzmească aiurea
Numai despre tine
Cum c-ai fi izvorul

De arşiță răpus…

De dor…

De dor
A secat
Ploaia în nor.
Adânc
E oricare zbor…
Timpului sunt
De lacrimi izvor.

Prag de secetă...

Cad clipele
Aiurea,
Nu se adună.
Aripile
Se răzlețesc
În zbor
Şi peste toate
Apa în fântână
A secetă
Sugrumă un izvor.

Antică

Mi-aş fi dorit
În vis să te alung
Într-un ungher de timp
Să te şi uit,
Dar
Gândul din visare m-a trezit
Clepsidră
Strecurându-te nisip.

Fără tine...

Sălcie,
Amară
E a mea
Primăvară ...
Cu floarea în cais
Respir peste abis
Cu floarea în cireş
Din mine mai ies
Aripă în văzduh
Ca suflet haiduc.

Grâu...

De ce-aş veni
La porțile închise
Să înnumăr stele
Galbene-ucise?!
De ce-ai veni
La mine în odaie
De sete ars
Să bei apă de ploaie ?!

De ce din nepăsare
Nu mi-aş face frâu
Şi-n palma-ți de țărână
N-aş renaşte grâu ?!

Cu ielele ...

Rămâi cu bine,
Lumea ta devoră
Să plângi dacă în rolu-ți
Pus ai fost să plângi ...
Eu plec în crâng
Cu ielele în horă
De nepăsare oarbă
Dorul să-mi înfrunt.

Nu mai scriu scrisori

Adânc
Albastrul primăverii
Mă străbate,
Lovindu-mă
De înmiresmate flori.
Fiori
De încătuşată libertate
Mă împresoară...
Nu mai scriu scrisori.

Rămân cu ai mei

Ia-ți secundele,
Minutele şi ora
Din amintiri mă scoate
Ca şi cum
În altă lume
Se învârtise hora
Solară
Pe o margine de drum !

Nelimitare

Îndepărtată
Clipa a apus
Ca o întrebare
Fără de răspuns.

Apropiată
Ora a venit
Să treacă în spațiu
Văduvă de timp.

Spărgând clepsidre

Îmi este uite,
Infinitu' adânc
În ochi rotund

De liniște
M-arunc.
Doar tu
Cu veşnicia ta
În pas de clipă
Clepsidre spargi
Știind că spațiul țipă
Tot vălurind
A timpului risipă.

În pragul tăcerii

La început
De cuvânt
Numai vânt…
La mijloc
Numai foc…
La sfârşit
Pulbere de infinit.

Şi iar - Ai, hai …

Ai, hai
Prietene,
Să-mi dai
În iadul ce-l străbat,
Măcar un colț de Rai …
Ai, hai,
Prietene,
Să-aduci
Cuvinte alese,
Nuci …
Şi o toamnă în desfrunzire
În ceasul de iubire …
Ai, hai,
Printre sălbateci cai,
Să înflorim culori
Să fim nemuritori …
Ai, hai,
Prietene,

Să-mi dai
În iadul ce-l străbat,
Măcar un colț de Rai …

Celei care am fost ...

Sufletul meu
Se stinge încet,
Fără aromă,
Fără culoare...
Nu, nici măcar, nu te mai doare...
Sclipeşte din când în când
Inteligent...
Puls aproape topit
Lacrimă de ceară în lumânare...
Floare de piatră
Înviată cândva
De a lacrimei patimă...
Ființă de văzduh
Nu-ți mai sunt...
Nici tu nu-mi mai eşti
Nicăieri...
Se vor mai scrie poveşti,
Se vor mai deschide ferestre spre cer...
Doar la poarta uitării
Zădărnicia
Ne va împrejmui iubirea
Cu gratii de fier…

De tăcere...

De tăcere vinovată
Nepăsarea m-a rănit
Şi acum, însângerată
Aripa, ca de plumb
În văzduh o înfig
Şi țip.
Spart un nor
De aripa mea în zbor
Plânge
Peste pomul desfrunzit

Asurzit
De tăcerea ce-l sfâșie
Ca o lamă de cuțit.
Eu numai de tine dusă
Pe un țărm de vis mințit
Cad de parcă aș fi frunză
Pe pământ ca – n labirint…

Suflet pribeag...

La o margine
De adio
Am ajuns
Suflet pribeag
Chiar atunci
Când Poezia
Sufletul mi-a sfărâmat
Și-am căzut din visul vremii
În abisul răsturnat,
Unde Miorița fuge
Cu o lume întreagă în cap.
Fii pe pace,
N-ai să vezi
Paşii mei prin codrii verzi...
Dusă de-o vecie sunt
Pe cărarea mea de gând
Bob de rouă rourând...

Mai mult…

Rămasă
Altui orizont
Fără hotar
Prin rătăciri
Trecute
Dor hoinar,
În nopți întunecate
‘s felinar
De ce-ar fi fost
Dacă ar fi vrut să fie
Iubirea mea

Transcrisă în poezie
Mai mult decât un drum
Prin fantezie…

Lacrimă pentru fiinţa mea …

Prea mă simt
O rătăcire amară
De mi-e dor de ţară
În a mea ţară…

Daţi-mi iar simţirea de a fi - eu –
Fiindcă doar aşa
Îl aud pe Dumnezeu…
Dumnezeu a fost întâi cuvânt
Doar în graiul meu
Voiesc să îl ascult.
Daţi-mi voie
Hora să mi-o joc
Să-mi găsesc Acasă
Al meu noroc .
Daţi-mi voie
Doina să mi-o plâng
Daţi-mi voie
Doar să fiu ce sunt!

Dacă el "Măria sa Ţăranul",

Dacă el "Măria sa ţăranul",
Matca mea de nemurire plânge
Când în vatră se roteşte HORA
Este semn că ni se stinge
Neamul…
Şi e vina noastră – a tuturora…

Prea ne-am dus cu gându' între străini
Ca la un izvor de apă vie
De-au secat şi apele în fântâni
Şi de dor
Nimic nu se mai ştie.

Şi ninge…

Şi ninge
Aproape
De inima mea
De parcă sub pleoape
Ard
Dragostea ta…
Şi ninge departe
Şi parcă mi-e dor
Lumina zăpezii
În ochi s-o măsor,
Să văd cât de adânc
În munţi - la izvor
Coboară văzduhul
În stele – uşor…

Cal sihastru …

Foaie verde
De fior albastru ,
Ceaţă multă,
Boală şi dezastru
Simt la tâmple
Alergând buiastru
Cal de vânt
Nechezând sihastru…
Foaie verde
De fior albastru
Liber mi-este gândul
Sunt un cal sihastru..

Demografie

Tu să taci!
Să n-ai opinii
De gândit, gândească ei
Sclav să fi la toţi străinii
Ce-au ajuns la tine în vatră
Să-ţi fie un fel de zei !

Să te laşi strivit sub vremuri
Demografic să respiri
Şi de frica lor când tremuri
Să te muți în cimitir.
Să le laşi lor tot avutul,
Viața ?! Dă-o încolo, mori!
Stai sub cruce
Şi suportă
Pe albe brațe
Negre ciori!

Alung depărtările …

Toate depărtările
Aproape le strâng…
Îmi plâng
În poartă
Dezamăgirile
Aventurierilor trişti,
Sosiți
Dinspre fericirile
Zecilor de răstigniri
Zadarnice
Pe altarul
Inexistentelor iubiri…

Închide uşa sufletului meu …

Închide uşa sufletului meu
Pe dinafară.
Am obosit
De atâta ordine
Vulgară…
Te du,
Cu vremurile ce-or veni
Acolo unde ființa mea
De abur translucid,
De vis, de foc,
De loc n-o să te doară….

Nu Dumnezeu tace acum…

Eu ştiu că Dumnezeu
Vorbeşte
Corect
Româneşte…
Şi mai ştiu,
Că tu eşti acela atins de tăcere
Tu, lacrimă a sufletului meu,
Răpus de durere…
Nu ştii cum se sparge
În privirea mea oarbă
Strigătul tău mut,
A cuţit ce sfâşie
Libertatea aflată în gând…
Nu, nu Dumnezeu tace acum…
Noi suntem sclavii tăcerii…
Dumnezeu a vorbit şi vorbeşte
Prin fluierul OM…
Dar ,din păcate, de ieri –
Depărtările dorm…

Aripi inutile…

Ce să fac cu asemenea aripi ?
Unde să zbor ?
Cui să las moştenire
Grijile mele ?

Nu vreau să fiu pasăre
Călătoare,
Să mor
Departe, într-o vară fierbinte
De dor…
De dorul odihnei hibernale
Necesară
Pentru minunea renaşterii
Din fiece primăvară…
Nu vreau nici înger să fiu.

Îmi place ceea ce sunt,
Cu atât mai mult cu cât ştiu
Câtă minune, câtă viaţă
Trăieşte în apă şi-n lut…
Câtă iubire mi-e în fiece gând….

Mai singură ….

Mai singură ca niciodată sunt,
Aripile
Mi-au sugrumat în zbor
Dorinţa de văzduh,
Lăsându-mi doar pustiul
În viitorul sec
Ajuns deja trecut….
Acolo unde
Sub lacrima de ceară
Culorile iubirii
Ascund un cântec mut….

Corabia speranţei…

Corabia Speranţei
S-a scufundat la mal…
Am ridicat-o
Încercând să-i vindec
Durerile iscate de furtună
Şi apoi,
Trecând peste adâncul
Răsturnat din ploi
Credeam că vom parcurge împreună
Albastrul blând
Spre un alt timp de humă….
Din depărtarea altui Univers…
Dar din nefericire,
Fiind furtuni şi-n vers
Corabia Speranţei
La ţărm a eşuat
Lăsându-ne străini pe-o margine de iad….

Dor de iarnă…

Lasă iarna
Să-mi bată în poartă…
Prea mi-au secat
Ochii – de lacrima toamnei
Fără sfârşit…
Lasă zăpada
Să-mi învelească fierbinte
Calea aşezată în genunchi
Lângă marea ,
Mereu zbuciumată
De furtuna singurătății
Fără hotar…
Şi lasă depărtarea depărtărilor…
Alunecă în fulgul de nea,
Gând…
Mi-e dor să ascult
Tăcerea asurzitoare,
Albă , liniştitoare
La margini de vis şi cuvânt….

Umbra…

Din loc în loc
Răspântiile dorului
Se sparg la mine în ochi.
Şi peste toate
În zăpezi de foc
Trânteşti aberant o uşă
Stârnind furtuni în cenuşă
Lăsându-mă , umbră
Aiurea pe străzi
De tine desprinsă…
De mine confuză…

Cai de rasă…

Ce cai de rasă
Priponiți,
Cuminți

Cu libertatea
Strânsă în dinți
De zgomotos galop
Pe loc…
Ce bici de foc !
Și ce noroc !
Să ai în iesle fânul bun
Și sub copite nici un drum!
Să-ți fie timpul numai frâu
Și setea adânc să-ți curgă râu…

Căzătoare stea

Nu sunt
Lumina ta întemeiată
Fiorul dorului nu sunt.
Mă simt
În disperarea-ți vinovată
Strălucitoare stea
În cer arzând.

Ecou de vis

Tăcerea
Dincolo de însingurare
În mine cuib
De liniște a găsit…
Apropierea ta
Venind - plecare
De înstrăinări
S-a înzăpezit…
Dincoace de așteptare
Ecou de vis
Am amuțit…

Fântâna oarbă

De înflorire
Mâna dorului în gând
A mângâiere
A ajuns cuvânt.

Doar tu, tăcerea mea,
Îndepărtată
Îmi tulburi visul
Alb ca de zăpadă
Cu incendiate lacrimi
De fântână oarbă

Apuse…

Apuse
Sunt cuvintele nespuse.
Duse
Clipele răpuse
Zac ascunse
Între frunze.
Amintirile confuze
N-au de ce să te acuze…
Zborului n-au să-i refuze
Tainele mereu nespuse…

Dincoace de ceață

De înstrăinare
Cuminţit de dor
Aproape vis
În şoaptă
La izvor
Mi-e sufletul
Văzduh
Bolnav de ceaţă
Şi inima
O spaimă
Îndrăzneaţă.

Ora fierbinte

Voi fi şi eu
A nimănui
Şi-a tuturora…
Blândeţea

Ochilor rotunzi
S-a stins…
Din clipe
Adunată ora
În ceasul veşniciei
S-a aprins.

Parfum…

Parfum
De drum
Între aripi
Adun…
De tine, dor,
Ecou
Tăcut, mă îngân
A umbră rătăcită
Mereu fără stăpân….

Picură tăcerea

Picură tăcerea
Miere.
Dulce gând,
Ochii de iubire
În inimă-i aud…
Numai tu aiurea
Zgomotos pe drum
Mi-ai ucis pădurea
Cu un gest nebun….

Pescăruş

Şi totuşi,
Când a fost clipa,
În care sfâşiată aripa
Din umăr s-a frânt **?**
Cum de-am trecut
Fără durere
De la zbor
La paşi pe pământ ?

Şi cum de mai pot
Sub zăpada fierbinte
În genunchi
Să mă rog ?

Ce este dincolo ?

Ce este dincolo de sunet
La nivelul mării,
A linişte
Furtună în adânc?
Acesta îmi este
Pragul întrebării
Şi ca răspuns
Ecoul,
Schițează un sunet mut…

Ninge ...

Ninge, iubite, ninge ...
Dumnezeul ploii
Aleargă în văzduh
După îngeri...
Ninge, iubite, ninge...
Chiar dacă în suflet
Focul visării
Cuprinde
Zbaterea oarbă a mării
Sub joaca asta
Iscată de îngeri...
Ninge, iubite, ninge…
De parcă am fi
Amândoi printre îngeri...

Frig...

Închide fereastra !
E iarnă
Şi-i frig.
În noaptea aceasta
Eu nu te mai strig.

Închide iubirea
În inima ta,
Eu sunt depărtarea
Ursuză şi rea.
Închide şi poarta
Spre mine
Spre ger
De astăzi sunt alta,
Nimic n-am să-ți cer.
Închide şi dorul
Oriunde dorești,
De mâine îmi iau zborul ,
M-ascund în poveşti...

Disperare…

Disperare ,univers coclit
Între dinți te simt ca pe cuțit...
Bună ziua, bine ai venit
Mai aproape, țărm de vis pârlit...
Lasă timpul clipei în spirală
Spațiul este plin de aceiaşi boală:
Frig sentimental la metereze
Într-o disperare, ruginită,
Incapabilă speranțe să viseze

Eu sunt…

Eu sunt cenuşa
De aruncat în mare
A unei lacrimi
Ce din ochiul tău
A curs...
Sunt amintirea
Clipei viitoare
A unei întrebări
Rostită
Drept răspuns...

Nu e frig…

Ți-am spus
Că nu e frig
La minus infinit…
Că sus
Nu este întotdeauna plus,
Dar şi
Că în contrarii se ating
Esențele pulsând
În vid !!!

De crezi sau nu
Vei ştii doar tu …

Poetă ?

Poetă ?
Hai da de...
Mai de grabă
Cometă
Mă simt
Atunci când
Cu gândul
Mai sparg câte un zid...

Să nu mai strigi...

S-a prăbuşit
Doar partea mea de vis.
De acum,
În orizontul meu închis,
Să nu mai facă nimeni nici un pas...
Tăcerilor abstracte am să mă las...
Să nu mai strigi,
Să nu mai spui,
Că nu e dat oricui,
În infinitul rece ce-l atingi,
Să aibă, în zodia cuvântului,
Absurde legi ...

Să nu mai spui...
Să nu mai strigi...
Fiindcă-s de acum,
Fierbinte drum
Al nimănui, al nimănui…

Hai…

Hai, zidită-i uşa către Rai,
Degeaba stau,
Degeaba stai.
Mai bine, hai
Să locuim o viaţă pe pământ
Ca muritori de rând,
Râzând, plângând...
Trăind tristeţi şi bucurii
În flacăra lui a iubi.
Nu-ţi fie teamă,
N-am să cad
Şi n-am să ard
Fiindcă-i zidită chiar şi uşa
Dinspre Iad.

Alină-te, dor, alină...

Alină-te , dor , alină...
M-am simţit
În ochii tăi străină ...
Cântec istovit
Şi de pripas
Amintire tristă
Fără glas ...
Aripă
Atinsă
De-al tău pas...
Lacrimă
Ce-ar fi fost să fie
Dincolo de vis
Doar poezie...

Suflete gemene...

La noapte o să plouă
Cu cioburi de stele...
Şi visele mele
Vor sta de veghe
Să țină
Cuminte, senină –
Steaua pereche,
Ce şi ea va veghea
Să nu se desprindă
Să nu se aprindă
Acolo în văzduh
Geamănă – steaua mea....

Desprinsă…

Desprinsă,
Lunecând…
Nici nu mai ştiu
Ce sete
A rămas să-mi țină
În spațiul tău
Străin, pustiu
Neşansa
De a-ți fi fost lumină...

1992

Mă aleargă timpul...

Mă aleargă timpul.
Mie nu-mi rămâne
O clipă de iubire ,
Un răgaz...
Abia de pot
Spre fericire
În fugă
Să rostesc
Un bun rămas...
În rest, sunt bune toate...

Te iubesc , iubire...
Şi te aştept
Cuminte în galop...
O alergare-s,
Apă arsă în foc
Si-n ochii mei
De veşnică uimire
Tot grabă sunt
Un punct la orizont...

Durere

Mă doare mult,
Mă doare crud
Lacrima ce o aud
De mii şi mii de ani curgând
La mine în gând,
La mine în gând...

Mă doare dorul
Dor durut,
De dragoste
Într-un cuvânt...
Mă doare mult,
Mă doare crud
Durerea în care mă scufund...

Mă doare mult,
Mă doare crud
Sfârşitul ca un început
Durere doar de dor durut...

Eu sunt doar clipa

Eu sunt doar clipa
Efemeră
A veşniciei...
Repausul
Ce nici nu l-ai atins
Si fiindcă,
M-a rănit aripa poeziei

În zori de zi,
Desprinsă
Dintr-un vis ...
Am retranscris
Chemările
Aflate în absolutul
Acelui timp
Aproape interzis...

O căruță de gânduri...

Am întors cu furca
O căruță de gânduri,
Lăsând tăcerea să mă împresoare
Ca un labirint...
Şi , Doamne, ce de mai e
Până s-o crăpa
Nepăsarea asta de ziuă...
Ce jale în vatră...
Şi câinii cum latră...
Aud în adâncul durerii
Inima pietrei ce crapă...
O căruță de gânduri
Mor de sete la fântâna din curte
Lângă ciutura spartă.

Dezordinea mea…

Nu mă poți sugruma
Între definiții…
Spațiului rebel
Mă lasă…
Savante, complicate exerciții
Mă apasă
Şi chiar le simt în zbor
Ca nişte lanțuri de metale rare
Însângerând pompos al meu picior
De barză
Când printre voi mă mai cobor….

Răspântie...

Acum,
Din această
Nouă răspântie,
În care pari a fi
Şi pentru mine,
Un indicator de drum,
Poţi să-mi faci cu mâna,
Poţi să-mi spui înspre ziuă,
Cât pofteşti:
Adio, adio, adio ...
Eu n-am chef de paşi,
Sunt un popas,
O umbră fără stăpân...
Şi uite,
Chiar dacă în mine
Se zbate plecarea...
Orice ai face,
Lângă tine rămân
Adiere
Într-o poftă de drum...

A fost

A fost destul...
Am spart cristalul
Sufletului rece...
O lacrimă
A înflorit sub ger...
Pe lângă mine
Timpul poate trece
Rugină,
Peste ultimul mister.

De tine, de mine...

De tine,
De mine,
De vara ce trece,
De iarna cea rece

Aproape haină,
Întreagă străină -
E ploaia ce cade
În munte, departe...

De mine,
De tine,
De rău şi de bine
Sunt zările pline
În potopul ce vine...

Suflet geamăn...

Poate că sunt iubirea
În ochii tăi
De suflet şi cuvânt...
Poate că sunt
Nemărginirea
Şi drumul ce-a plecat
Demult
Spre absolut...
Tu, însă, mi-eşti la greu
Potecă şerpuită
Peste abis...
Oglindă în adâncimea
Sufletului meu
Şi frate geamăn
Regăsit în vis...

Bunicul meu dac

Nu ştiu cum fac,
Da-mi aduc aminte
Doar de bunicul meu dac.
Când o văd pe mama
Mă bucur, e mama...
Dar mi-aduc aminte
De invazia hunilor
Şi tac...
Apoi,
Nu ştiu cum fac

Că-l iubesc
Şi mai mult,
Acolo în pământ
Pe bunicul meu dac.

Altfel de primăvară...

Aşteaptă-mă
Când dorurile iară
Din depărtări confuze
Se întorc
Şi-n suflet mi se face primăvară
De fluturi albi
Şi de-a porni înot
Înainte de-al furtunilor prăpăd
Ce-o sfâşia
Tăcerea noastră oarbă
Şi-o rupe lanţul răstignirii
Din depărtarea fiecărui orizont...

De taină cu Mihai Eminescu

Ce singur eşti
Pe soclul tău de piatră,
Ce singură-s
Acum în Univers...
Dar uite,
În singurătatea noastră
Largă
E atât văz**duh**
Răscolitor de vers...
Tu, ce mai faci
Privind în zare marea ?
Eu ce mai fac
Pe ţărmul meu de vis,
De simt că toată depărtarea
Apropiată
Mi-e margine de abis ?
Rămâi cu bine,
Ne-om vedea la vară,
Când vom tăcea privindu-ne în ochi,

Lăsând un cântec plâns de o chitară
Să îngemăneze stele
În nenoroc ...

Străini ...

Asurzitoare e tăcerea dintre noi...
Parcă ne-am dus
Cuvintele la târg
Şi le-am vândut
Pe nişte ploi...
De-o mângâiere,
Ce să-ți zic,
Nu mai e loc...
În foc
Simt frig
Şi-n ochi
Din dorul tot
Cinstiți să fim
N-a mai rămas nici pic !
În rest,
E multă, mult prea multă
Lună...
Şi lângă tine
Tăcând mă întreb
Am fost...
Mai suntem oare,
Împreună ?

Vinovați...

Era pustie
Întreaga fericire
Ce ne-aştepta
Deplină
În văzduh...
Era între noi
Prea multă
Nebunie
Când păsării iubire,
Aripile i-am frânt...

Plopul care înfrunzeşte ruginit...

Pe lângă plopul
Care înfrunzeşte ruginit,
Trecând prin primăvara amintirii,
În suflet port
Al cincilea anotimp
Şi-n ochi ascund
De vântul răzvrătit
Ca pe-o comoară
Candela iubirii...

Când nu eşti popor "pasăre migratoare"

Când nu eşti popor " pasăre migratoare"
Dar eşti popor de pasăre:
" **Cloşcă cu puii de aur**"
(Fiind pe la alţii tezaur)
Degeaba suspini
După bunăstarea agonisită,
Fastuoasă la nivel de faţadă
Din lumea asta de aici,
Dar totuşi cealaltă...
Ce-ţi rânjeşte sardonic în faţă ...
Şi care are miros de copită
Şi de popor "pasăre migratoare",
Pasăre de oţel
Ce sfâşie toate orizonturile
Şi-ţi tot smulge din inimă
Dorul speranţelor...
Cu otrăvitele-i gheare...
Tu, orice ai face, rămâi popor pasăre –
"**Cloşcă cu puii de aur**",
N-ai să fii niciodată
Popor "pasăre migratoare" !

Pasăre rănită...

Am căzut pe-o margine de lume,
Nici marea n-o mai simt aproape...
Sunt singură, căldura mea opacă.
O pasăre rănită fără nume...

Aripa mult mă frige în durere,
Din umăr sângerândă, atârnată...
Nu este nimeni cui să îi pot cere
Să mă stropească cu puțină apă...

Pământul s-a deschis – în crăpătură
Mi-oferă cuib de arșiță – încins...
M-afund ca o sămânță în arătură
Să cresc din mine – pasăre de vis...

Neașteptat răspuns...

Poate, poemul scris pe frunză
Mai ştie tot ce am uitat ...
Sau cine ştie, mă acuză
Că disperării m-am lăsat
Acolo unde nepăsarea
Într-o confuză
Amăgire
La țărm de vis m-a aruncat...
Sau poate, numai depărtarea
Halucinații mi-a adus
Atunci când am închis scrisoarea
Cu mine în dragoste răspuns...

Ți-am mai spus...

Ți-am mai spus
Că n-am să-ți vin
Înaintea-ți să mă închin...
Ți-am mai spus că nici n-aştept

Supărarea să ți-o iert...
Și-am să-ți spun
Că în lumea mea de vise
Nu există nici un drum,
Nici ferestre interzise
Într-al dragostei parfum...

A mea e marea…

Largă-i lumea
Fără mine,
Poți iubirea
S-o alungi
Și între zări
Ce-au fost senine
Printre ploi
Poți privirea înlăcrimată
Între frunze s-o ascunzi...
Caldă,
Nepăsarea scaldă
Țărmul ultimului dor...
Eu, împachetând doar marea,
Ca un fum
Duc disperarea
Risipindu-mă uşor...

Lui Marin Sorescu

Dă-le încolo de aripi...

La tine, venise unul să-ți deie o aripă,
Pe când erai cică,
Barză și stăteai într-un picior...
La mine, visul mi-a rupt într-o clipă
Orice poftă nebună de zbor...
Mi-am smuls singură aripile din rădăcini ...
Între timp ,
Oamenii învățaseră să zboare
Cu aripi de oțel...
Eu însă, am învățat să merg ca neoamenii

În mâini
Sprijinindu-mi călcâiele
De mult prea zburatecul cer...
Chiar şi ochii mi i-am aruncat
Dincolo de vedere...
Prea erau oamenii câini...
Şi prea erau câinii ca oamenii...
Neoameni şi unii şi alţii...

Precis...

Luaţi-mi stiloul din mână
Şi ascundeţi în grabă hârtia,
Precis că de azi sunt nebună
De vreau să omor poezia.

Ce vorbe ? Ce vise ? Ce dor ? !
Când hainele-mi sunt zdrenţuite ?
Ce poftă nebună de zbor
Cu aripi de cârpă cârpite !

Copiii îşi omoară părinţii,
Părinţii copiii şi-i vând
La modă-s acuma smintiţii
Şi de ăştia-s câţi vrei pe
pământ !!!

Ce-i aia, între oameni iubire ?
Ce-i ăla un tei înflorit ?
Când totul e făr' de simţire
În suflet simţi gust de cuţit...

Linişte verde...

Aveam nevoie
De liniştea asta verde,
De ochiul acesta
Albastru senin,
Înconjurat de forfota norilor

Ce mă cred mijloc de secetă
Foc fără lacrimă,
Fără umbră
În ascunsul suspin...
Aveam nevoie
De un mijloc de țară,
De-o rugăciune murmurată
La Cheia,
Ca să mă simt iar întreagă,
Dincolo de nelinişti,
Femeia
Ce dintre toate
Îți sunt cea mai dragă...

Iubirea ta într-o ureche...

Nu-i tocmai cuminte
Să crezi,
Că iubirea ta într-o ureche
Şi-ar permite
Să fie pereche
Nepăsării...
Sau vreunui suveran dispreț,
Mai mult răutăcios decât glumeț...

Dar asta este...
Realitatea nu are nuanțe de vis,
Dragostea e o poveste
Ce ades ne dă de veste,
Că iubind – iubirea este
O urcare într-un abis...

Nu mai adun litere...

Uite,
Dintre cuvinte
Nu mai adun
Litere.
Cad între cifre...
Apoi mă scufund
Numai tăcere

În bobul de lut.

Uite,
Țipă
Sfâșiata
Mea risipă...
De acum
Apun
Chiar și cuvintele
Ce nici a tăcere
Nu le mai spun...

Punct.

Văd
Că nu mai e loc
De al dorului pod.
Mă adun
Piatră
În clepsidră...
Mă opresc
Spațiu și timp,
Devenind secetă,
Anotimp,
Fără lacrimă,
Amănunt...
În veșnicia asta
Sâcâitore
Doar pe linie
Punct.

Cu mine de taină...

Eu,
Ascult
Râurile
Lutului meu,
Așteptând
Întoarcerea nepăsării
Acasă...
Mereu,

În mijlocul viselor trează.

Bob de nisip

Vântul
Îmi sfâşie gândul
Şi sunt
Numai tristeţea
Bobului de nisip,
Lacrima pietrei
Dusă de ape în adânc...

Care pe care

Ieşi ciută
Din pădurea ta de gânduri
Vânătoarea n-o mai amâna
Gloanţele de care o să te bucuri
Ruginesc netrase în arma mea.

Sau mai bine,
Ieşi şi mă omoară
Cu privirea-ţi de sălbăticiune
Ca să uit că sunt
Aproape fiară
Îmblânzită
De amărăciune...

Mă iubea...

Mă iubea ploaia,
E drept, nu atât
Cât
O iubeam eu...
Mă iubeai tu,
E drept, nu atât
Cât te iubeam eu...
Şi-am tăcut
Crezând
Că-n iubire
Era locul meu...

Deşi îţi păream risipire
Învăţam fără oprire
Să străbat infinitul,
Oprind timpul lângă mine,
Lângă tine...
Într-un simplu ecou,
Pustiu însă
De sufletul ce se aruncase în hău...

Nu sunt eu...

Nu sunt eu,
Flacăra lui Prometeu...
Nu-s de ajuns
Întrebare şi răspuns...
Sunt doar clipa unui dor
Ce de sete la izvor
S-a împiedicat de zbor...

A venit vara...

A venit vara,
De tot fierbinte,
Peste seara
Poveştii în care,
Nişte cuvinte
Obosite
Au rămas nerostite
La ţărmul tăcerii fără popas...
Şi tocmai, când
Drumul iubirii
Învăţa să facă între noi
Primii paşi...
Mă laşi,
Te las
Sprijinind setea privirii
În lacrimile
Ce ne curg
Îngemănate, pe obraz...

Mister...

Unde
Se ascunde
Ziua de ieri?
Nu ştiu...
Chiar mi-e necaz
Că orice aş face
Întreagă-mi rămâne
Doar ziua de azi.
Şi uite,
Că vine
Ziua de mâine
Şi nici ea nu ştie
De unde o să vie...

Sămânța...

M-am uitat azi noapte spre cer
Norii îmi furaseră stelele
Şi Luna,
Nebuna
Strecurându-se
Printre stâncile norilor
Căuta să-mi aducă aminte
Cifre – cuvinte...
Numai ea, lumina cea argintie
Mă chema undeva,
Undeva unde aveam să ajung,
Unde am fost şi mai sunt
Făcând din orice cuvânt
O sămânță... un gând...

Şi nu vreau ploaie...

Prieteni nori,
Staţi liniştiţi,
Să nu vă apuce plânsul !
Rămâie cerul azi senin,
Beție de albastru,
Într-altfel de dezastru...

Lăsați-mi gândul
Geamăn azi cu vântul,
Așa, să-mi pot purta cuvântul
Aproape de tăcere
În suflet
Mângâiere...

Zădărnicia

Măcar
De mi-ai întinde o mână...
Măcar de mi-ai sări
În ajutor,
Acum, când
Între Soare şi între Lună
Furtunile
Mă însângerează în zbor...

Măcar un gând
La margine de vis
De mi-ar atinge
Aripa rănită
Mi-ar fi popas
Peste abis
Şi disperării
Nu i-aş fi sortită...

Caii...

Caii aceia din lumea trecută
Nu mai umblă,
Nu mai sunt...
Peste ei vremile au nins cu pământ...
Şi nici nu putem şti
Dacă n-au dat pe acolo
Cumva de jăratec,
Dacă n-au încolțit în semințe de vis
Ducând în spinare
Umbra vreunui luptător singuratec.
Sau poate că ei, caii
Sunt aceste fire de iarbă

Ce se odihnesc în privirile voastre,
Purtându-vă gândurile dincolo de iarnă,
Înălțându-vă printre astre ...

Străini şi totuşi….

Şi poate,
Că mereu departe
Vom fi câdva
Închişi de aceeaşi carte
Ca două aripi într-un zbor
Ca două lacrimi de izvor
Ca două raze reci de lună
Străini, şi totuşi, împreună..

Nuc

La urma urmei
Din setea arşiței
Vom da răgaz fântânii
Să se împotrivească ea
Furtunii,
Ce-o însângera
Într-un apus năuc
De toamnă arsă
Frunzele de nuc…
Acelaşi nuc
Aflat pe-un drum
Haiduc
În verde crud
De-o veşnicie
Aşteptând
Să curgă timpul parcă,
De dinspre viitor către trecut.

Şi drumu-i lung..

Ce depărtare aspră s-a lăsat
Şi drumu-i lung,
Din ce în ce mai lung..
De orizont mă împiedic,

Lumânare ard…
Şi nu-ți ajung
În noaptea nepăsării
De seceta uitării
Ca într-un abis înalt
Orbită de întuneric
Clepsidra vesniciei
Fără regrete o sparg
Lăsând drum poeziei
În dorul ei pribeag….

Iubirea ta eternă...

Iubirea ta eternă
A murit...
Nu ştiu cum de-a căzut
Din ochii tăi
În lama ruginitului cuțit...

Iubirea mea,
Abia acum se naşte...
Şi-mi este toamnă
Ca de cer spuzit...
Dar uite, într-o frunză galbenă
Ce nici nu ne cunoaşte,
Lăsa-voi să adoarmă
Dorul ce cândva
Între noi a locuit...

Ca mierea de tei

Ca mierea de tei
Tăcut mă iubesc
Ochii tăi…
Ca dorul durut
În suflet te aud…
Ca marea în val
De tine tresar…
Ca liniştea în pârg
În brațe te strâng…

Pădure de cruci...

De atâta libertate
Libertinajului vânduți
Alunecăm în moarte
Crescând păduri de cruci...

Ascult…

Ascult
Si spun ceva
Despre inima unor cuvinte,
Între noi
Vuieste un ocean
De aducere aminte...

M-am întors
Acasă
Fără drumul de atunci...
Sfărâmat printre stânci…
A mea umbră
De patimă arsă
Se aruncă plângând
Sub un val de mireasă...
În vârtejuri adânci…

Treaptă

Vin iată
Răspunsurile toate
La întrebările
Pe care le vei pune
În disperările-ți
Mereu dezacordate…
Te vor lovi
Cuvintele, şi-n lume
De nepăsare
Fi-voi poate piatră
Sub paşii tăi,
Adâncă - înaltă – treaptă…

De unde ?

De unde să iau
Mâinile tale
Când îmi îmbrățișează marea
Trupul ?
Și doar disperarea
Îmi răpește sărutul ?

De unde să iau
Oglinda privirii
La țărmul iubirii
Când nu mă iubești ?
În care poveşti
În care visare
Să mai fug
Numai gând
De atâta uitare
La care n-ajung ?

Închinare…

Ți-am spus
Că n-am să mă închin
Oricui… oriunde…
Chiar dacă în cuie
Îmi vor bate zborul
Îl strig pe Dumnezeu,
El îmi aude
Și paşii în gând
De-n mine arde dorul …

Acasă

Mă mai plâng
Gândurile
Ce le alung…
Îmi mai spun
Că m-ai fi pierdut pe drum…
Că de dor

Plânge în tine
Un izvor…
Nu-mi mai pasă,
Orşicum
Te aştept
Acasă…

Cântec de primăvară

Vin de departe
De dincolo de viaţă,
De dincolo de moarte,
Deschide-mi fereastra
Să-ţi intru
Visare prin poarta de vis,
Să-ţi fiu aici, pe pământ
Paradis.
1991

În schimb

Poftim, îţi dau inima mea!
Şi dă-mi în schimb
Bucata aceea mare de nimic!
Cum, nu-i de ajuns ?
Mai trebuie să-ţi dau
Şi gândul meu
Acela care mă ţinea lucid?
Poftim, ţi-l dau!
Şi dă-mi să înghit
Bucata aceea mare de nimic.
De atâta foame
Promit:
Că n-am să mor
De dor
Şi nici măcar de frig.

Narcis

Eram un orizont
La ţărm de mare ...

Un vis
De neatins
Ucis
De o aripă
Ce-a încetat să zboare
Zdrobind în valuri
Chipul lui Narcis...

Ce deocamdată?

Mai arde mâna mea
De tine atinsă,
Ca de-o visare
În labirint încins...
Dar, uite,
În apropiata depărtare
Mă simt ecou
De pescăruş ucis...

Ce "deocamdată"
Şansă în nenoroc...
Şi care clipă
Să-mi dea fericirea
Când ştiu că sunt
Eu toată doar un foc
Şi fără şansă în veci
Îmi e iubirea ?

Fericire interzisă….

Am murit
Tocmai când
Iarna
A fericire
Se năştea pe pământ.
Nici nu ştii
Câtă lacrimă am frânt
Aproape – departe
Cu tine în gând…

Mai aud…

Mai aud
Dorul tău
Văzduh durut…
Nu mai pot
Zările să trec
Înot…
Mi s-au stins
Stelele
Până şi-n vis…

7 martie 2001

Mai avem în zorii dimineții,
Noapte încă, prin unghere ascunse …

Dar cu o viață – îndatorați doar vieții
Vremurilele ′or sta să ne acuze
De-om umbla buimaci
Fără repere
Rătăcind în labirintul cetii …

Mi-e inima . . .

Mi-e inima
Contur ,
De România Mare,
Mi-e sufletul
Un fel de curcubeu,
Abia putând
Răzbate dezastrele -
Ce-mi smulg lacrimi amare,
Ştiind că doar acasă
Mi-e binele mai bine
Chiar dacă mi-e şi greu.

Mi-e sprijinul
În pragul de furtună -
De veghe,

Chiar -
Şi-n clipa în care,
Mi se face somn
Ştiind că-s :
Risipire, ardere nebună,
Si
Verticalitate în fiece atom !

Din eternitate…

După cuvântul tău
La despărțire,
Dup acel adio apăsat
Ca-n foc etern
Aprinsă de iubire
În rugul care eşti
M-am aruncat …

Ei bine,
Jar şi foc şi scrum,
Văzduh al umbrei în lumină
Nu-ți mai sunt margine de drum,
Da-ți sunt
Sub talpă timp şi rădăcină …

Adio, tu –
Ce disperare
Într-o despărțire
Aiurea, fără sens…
Adio, tu –
Ce adâncă zare …
Să-mi , să-ți fiu
Eternitate -
În coajă – miez …

De plecare...

De plecare
Sunt aproape gata...
Şterge-mi amintirea

Ca pe un vis...
Uită-mă,
Ca pe un val de mare
Risipit
Pe ţărmuri de abis...
Neatinsă-s gustului de sare
Prin nisipul
De clepsidră închis...

Este ora
Despărţirii
Dinspre zori de ziuă...
Depărtarea
În noi îşi face loc...
Ascuţit cuvântul
Mut – adio,
Va sfârşi frumos
Al nostru joc...

Un picior de lemn şi o cârjă

Sunt norocos , nu mai pot merge la luptă ...
Mi-am pierdut un picior în timpul războiului cu romanii,
Al doilea, l-am pierdut în vremea luptelor cu barbarii...
Mâinile le-am rătăcit, zdrobite de roţi
În timpul răscoalelor ţărăneşti...
Ochii mi i-am scos singur, ca să nu văd cum unii Neamuri cu hunii
Îmi pângăreau vatra şi credinţa altarelor mele.
Din tot ce-am avut, mi-a rămas inima,
Pe care am dăruit-o unui soldat ce-a trecut peste Prut,
Să-mi aducă pământul ACASĂ...
Pământ în care ai mei aveau să îngroape :
Rămăşiţele mele pământeşti
Un picior de lemn şi-o cârjă...
Şi cam atât...Ba nu, parcă mi-a rămas gândul
Gândul acela nebun, bubuind ca un tun,

Trăsnind de lumină, cum că eu , acela care am fost
Nu voi muri niciodată !

Despre iubire ce mai ştii?

Despre iubire ce mai ştii?
Ce face ?
Cum se descurcă ea
Pe acest drum,
Când iată, ura lumii
Nu-i dă pace
Şi când pădurile
S-au transformat în scrum ?
Cum ? Nici paşii tăi
Din urmă n-au ajuns-o?
Răspântia din nou ne-a rătăcit?
Of, vai de noi, ce-o zice acum iubirea
Pustie, părăsită de amândoi?
Cum să-şi mai vindece
De zare , risipirea
Tot alergând străină printre ploi...

Clipă de închipuire

Te iubesc , zadarnic încă
Timp rănit de închipuire ...
Norii îi mai opresc să plângă
Pe-al tău ţărm de fericire....
Uite, dincolo de toate
Răutăţile ce-mi frâng
Visele, tot mai departe
În gândul tău de mine fug...
Nepăsarea mea zdrobită,
Zace în cioburi, sângerez...
Şi-n aripa mea rănită
Nici un zbor nu mai visez...

Cină în doi

Două linguriţe de văzduh,
Trei de pulbere stelară,
Două lacrimi
Şi-un sărut,
Un cuvânt, un dor ascuns
Luat din cămară...
Puse toate
În privirea ta aprinsă,
De întrebare şi răspuns,
Coapte apoi
Până la apus,
Ne vor fi sigur de ajuns
Pentru cina noastră
Ce-o vom lua-o împreună,
Poate astă seară

Cu cireşe la urechi

Am să mă îmbrac cu o iederă
Pe care
O voi planta
În chiar inima mea...
Şi-mi voi mai pune
La urechi cireşe,
Lăsându-mă apoi,
De zare îmbrăţişată
Ca într-o poveste de singurătate plină
În care întuneric şi lumină
Trăiesc dintr-o aceiaşi rădăcină.
Am să păstrez aceste lacrimi, poate
Într-un gheţar ce s-o topi cândva...
Sunt lacrimi diferite, asortate,
Aproape chiar numerotate
De cineva
Ce a intrat mult prea brutal în viaţa mea...

Singurătate împărţită în două,
Liniştitoare, totuşi... posesivă...
Mi-e secetă, mi-e vânt şi n-o să plouă

În setea mea aflată în derivă...

20 septembrie 1996

Gând bătrân...

La marginea tăcerii
Stau şi aştept
Bătrânul gând, gând înțelept
S-ajungă gândul cel nebun
Pe care nu voiesc să-l spun
Înainte de a ştii concret
Ce-o zice gândul înțelept,
De acum bătrân,
Ca veacul tot
Pe care l-am trecut înot,
Ca un nebun grăbit să vadă
Cum stau cristalele în zăpadă...
Mi-e mult pustiu
De atâta frig
Deja-i târziu
Şi parcă simt
Un dor ciudat de infinit...
De acum , chiar pot
Să vă şi spun
Că eu sunt gândul cel nebun
Ce stau cuminte şi aştept
Bătrânul gând, gând înțelept
Pe care cred, că am să-l iert,
Că e în mine, dar l-aştept...

Iar singură...

Iar singură
În arena disperării...
De nicăieri
Nici o mână de ajutor...
Străină,

De visări
În largul mării
Corabiei ce sunt
Caut cărări...

Iar singură,
În mijloc de furtună,
În valuri mari
Ce-mi amintesc de țărm...
Iar gust uscat de soare şi parâmă,
Azi ruptă,
Despletită, inutilă...
Ca un coşmar din care
Somnambulă în somn,
Spre nicăieri
În timpul niciodată
De veghe stau
Chiar şi atunci când dorm....

Nu crede...

Nu crede valului
Adus de mare,
Că țărmul paşilor târzii
Închis într-o clepsidră,
Să nu zboare,
De mine,
În tăcere ți-ar vorbi ...

Sunt dincolo de toată amăgirea,
Tristețe fără reazăm în văzduh,
Chiar dacă în veşnicie
Doar iubirea
M-a adunat – a lacrimă,
În cuvânt...

Nu lăsa iedera
Părerilor de rău
Să urce peste zidul
Năruit de atât amar...

Oricum, cenuşă
Lângă stinsul felinar
Cu vântul
Mă strecor, atât de rar,
Înspre trecutul
Altui calendar,
Acolo, unde înspre infinit,
Cuminte începe
Al cincilea anotimp...

Vuiet de valuri...

Vuieşte marea,
Străină de chemarea
Ce umple nepăsarea,
În care depărtarea
Aproape plânge în ploi ...
Şi-n care disperarea
S-a împărţit la doi,
Prin vremuri interzise
De atât cleios noroi...

Vuieşte marea,
Fără de culoare
La ţărmul paşilor pustii...
Şi nici nu-ţi pasă
Câtă disperare
E-n vântul care bate
În fiecare noapte
Cu dor de-o nouă zi...

Vuieşte marea,
A sălbăticie,
A rătăcire fără de popas...
Şi ce folos,
Că scriu o poezie,
În amurg de nebunie...
Eu nu-mi mai sunt nici mie
În speranţa ta - curaj...

Vuieşte marea,
Singură, pustie...
Şi-s lacrimă
În ochi de pescăruş...
Vuieşte marea
Ca într-o simfonie
Plesnită de un fulger,
Ca de-un alb arcuş....

Am o pâine....

Am o pâine, nu-i amară
Este pâinea mea de grâu
O mănânc la mine în ţară
Chiar de-n lacrimi plâng şi scriu...

Pâinea asta de la gură
Mi-o vor toţi cenuşă doar,
Grâul meu prin arătură
Mi-l vor ars, în mine jar...

Bob de grâu în spic de grâu,
Palma mea dulce ţărână,
Doar cu grâul pot să-mi fiu
Şi înainte şi pe urmă...

Am o pâine, numai una...
Bob de grâu mă întorc în lut.
Am o ţară, numai una
Cresc din ea şi-n ea m-afund.

Mă voi întoarce...

Osândiţi-mă şi voi,
Urcaţi-mă
Înapoi
Pe rug...
Vă este atât de frig
Între ale lacrimilor ploi
Şi oricum,
Eu nu ştiu să respir acest noroi...

Lăsați părerile de rău
Pe mai târziu,
Umpleți acest pustiu al viselor
Cu al meu noroc...
Și dați-mi foc...
Să fie iar văzduhul cald,
Să pot să sting
Arzând
Zădărnicia în care vă e frig...

Și apoi,
Când veți ajunge la cenușă
Și-o fi iar frig,
Chemați-mă înapoi
Din infinit,
Acolo unde sunt mereu
Doar lacrimă de curcubeu...
Și unde aștept
Să înțeleg
De ce văzduhul fără voi
Mi-e atât de greu...

În ziua aceea ...

Mă văd de acum pe masa de disecție...
Veți căuta în mine:
Forma, culoarea și mirosul...
Dar nu mă veți găsi...
Și mă veți alunga...
Și-am să plec
Lăsând în urma mea
Două aripi sfâșiate de noapte...
Am să zbor atunci,
Așa cum se zboară:
Păşind firesc pe aceeași cale,
Unde stelele stau în genunchi
Și așteaptă cuminți
Să mai vină câte un rătăcit...
Să le spună și lor:
Bună ziua ! Bună ziua !

Şi ziua să fie bună...O zi ca oricare
În care
Nu se va mai ştii, nu se va mai cunoaşte
Diferența
Dintre noapte şi zi...

Lumină fiind, lumină căutând...

De acum,
Tăcerea poate să mă ajungă...
Destul am spus,
Tot ce-am avut de spus,
Mă întorc la marea mea şi rece şi adâncă
Lăsând pe țărm
Doar umbra timpului răpus...

Eram doar lacrimă în ochi de pescăruş...
Eram doar strigăt înainte de furtună...
Ajunge ! Şi-n cădere-i un urcuş...
În doru-mi de Lumină, nu am de ajuns pe Lună...

Oriunde şi oricând în orice stare:
De mare,
Sau de zare
Sau de soare...
Voi fi ceea ce –am fost şi sunt
Esența unui bob de gând
Lumină fiind... Lumină căutând...

Corn de inorog...

De ce să bat cu gându'
În poarta ta ,
Doar tu eşti cel
Ce neantului m-ai dat ?
Ascultă când tăcerea ți-o fi grea
Cum bate vântul
Mirosind a toamnă
Şi a zădărnicie stranie şi rea...

Nu ai ucis decât un simplu dor,
Ce sângerează undeva în vise...
Păstrează-ți liniştit, porțile închise ...
Eu , din văzduh, de acum
Nu mai cobor,
Chiar dacă în noapte
Focuri mari aprinse
Mi-or cere din adâncuri ajutor ...

Definitivă este despărțirea...
În nepăsarea timpului mă întorc,
Lăsându-ți ca pe-un talisman iubirea
Înfiptă într-al tău corn de inorog !

Altă rădăcină...

Ți-am spus
Că mugurilor
Li se pregăteşte altă rădăcină...
Aproape mi-ai răspuns
Că am înnebunit,
Că poate sunt drogată de lumină...
Şi tu , ca pe o frunză ruginită m-ai strivit...

Acum te miră, dacă în mirare
Memoria din noi o să dispară...
Poți strânge dacă vrei
De gât o floare
Mustind de rodul ce n-o să mai apară...

Alungă-mă definitiv dintre idei
Să nu mai văd, să nu mai ştiu
Cât de pustiu
Va fi chiar viitoru ' în ochii mei,
Şi mai ales – în ochii tăi, în ochii tăi...

De acum...

Din adâncimea uni zbor
Aproape înalt,
În orizontu' încercuit de un pătrat
Voi fi de acum
La margine de drum
Doar depărtarea unui cântec mut,
O aripă de zbor neânceput,
Un biet prezent la viitor trecut
Şi-o pasăre cu rădăcini în lut...

Voi fi cuminte, crucea mea de piatră
Lângă o fântână în sinea ei pribeagă...
Şi din tăceri de-o fi să mai aud
Ulcioarele înflorite în dor de apă...
În abur către ceruri am să urc,
Să chem acasă ca pe-un duh năuc
O ploaie, ce furase de la noi
Izvoarele, pe care, chiar de n-o vrea,
Va trebui să le aducă înapoi...
Vor fi atunci, nopți pline de lumină
Şi răsărituri arse de rugină
Pe țărmul mării ce de sete a urcat
Înspre adâncimea unui zbor aproape înalt...

Raiul meu ...

Doar o clipă
De aripă
Doar un dor
Nădejde în zbor
Ca să pot
Apoi s-ajung
Lacrimă
În pas de plumb...

Of, nădejdea mea
De foc
Ştii că eşti
Al meu noroc...

Lut de plumb
Suflet de dor
Doar iubire
Vis şi zbor...

Plus şi minus
Rău şi bun
Rece – cald
Adânc – înalt
Raiul meu
Cu gust de iad...

Stea fără nume

Aud în munți
Cum plânge marea
Cuvintelor ce nici
Nu le-ai rostit
Şi văd în jurul meu
Cum depărtarea
Uitării îmi zideşte
Zid de argint....

Înaltă în adâncimea ei
Tăcerea
Îmi construieşte
Parcă
Altă lume...
Şi uite, ca o piatră
Simt durerea
De-a fi lumina
Unei stele fără nume...

Fă cum doreşti

Să nu mai ştii
Nici tu de mine,
Să simți tu dorul care
Mi-a aprins
Cărările ce m-au purtat spre tine

Cu năluciri
Pe-o margine de vis ...

Sau dacă vrei
Poți să mă dai uitării,
Să fie în locul meu
Un ceas răpus
Și peste timp
În valurile mării
Să cauți
Întrebării care am fost
Un mut răspuns ...

Sau lasă între noi
Doar nepăsarea
Fă cum dorești...
Numai să-ți fie bine ...
Eu am să iau la noapte
În brațe marea
Și voi minți cumplit
Că ești cu mine

Toamnă în mai ...

A plouat ieri
În seceta dorului meu,
Ca dintr-o fântână
Răsturnată.
Să văd
Înaltul unui hău
Și-o furtună
Dezrădăcinată...

Mi-a fost
Timpul ploaie,
Ca un hohot
De zădărnicie...
Mi-ești dragoste
Un soi de nebunie
Ajunsă lângă mine
Indecent,

Târziu
Ca un regret
De fruct oprit
Acum, când gata sunt
Să plec spre infinit...
25 mai 2000

Am voie să mint…

Nu mai trec
Pragul nepăsării,
Eu nu sunt cerşetoare de iubire ..
Eu sunt iubirea
De la ţărmul mării ...
Eu sunt eternitatea
Clipei ...
Sunt visare
Şi poate , dincolo de fericire
Îmi sunt cumintea şi senina resemnare ...

Turnul singurătăţii
Îmi aparţine ...
Am lacătul tăcerii la fereastră
Chiar dacă lângă mine
În genunchi
Dragostea noastră
Plângând amar
Îmi spune că ţi-e bine ...

În rest, aud valul uitării
Zdrobindu-se
De ţărmul înstelat....
Şi nu mai trec de pragul nepăsării
Cu resemnarea am făcut un pact
Prin care eu, în locul meu cel strâmt
Am voie să mă mint
Că am o veşnicie să învăţ şi eu să uit ...
6 iunie 2000

Statistică rece…

Canicula mare,
Peste patruzeci de grade la umbră …
La umbra cui ?!
Aceasta-i întrebarea …
Copacii, retezaţi cu securea
Au plecat în ţările
În care, tăierea unui copac
Este pedepsită de lege …
Şi totuşi, la umbra cui -
Sunt astea, peste patruzeci de grade ?
Ministrul mediului
Şi toţi activiştii lui – subalterni -
Au auzit undeva, cândva de existenţa
Oxigenului şi a ozonului …
N-au dumnealor vreme
De astfel de poveşti,
Au alte probleme…
De împăduriri, de dealuri umblătoare
De casele altora, duse la vale …
Să se ocupe cine vrea, dacă vrea …
În, sau pe ordinea de zi
Problema mediului constă
În lichidarea activităţilor poluante …
Omul consumă prea mult oxigen,
Şi are neruşinarea să nu înfrunzească
Când este nevoie de umbră
Şi-i canicula mare …
Ţevile conductelor de apă (rece şi caldă)
Fluieră a pustiu …
Azi e revizie tehnică …
Doar e canicula mare …
Viaţă de orăşean, în anul de graţie 2000-
Lasă, că nici la sate nu s-au mai sleit fântânile,
Nămolul clipoceşte a boală …
Debitele râurilor, debile şi ele
Abia de mai pot ţine piept
Scumpirilor curentului electric alternativ …
Ce atâta lumină ?!

Stelele se văd mai bine pe întuneric…
Şi oricum, nici nu prea ai ce să vezi altceva …
Ard ochii între pleoape …
Aerul condiționat este absent
Prin spitalele pline
De dureri omeneşti …
Asistentele şi-au făcut o cafea
Cu ultimele fiole de apă distilată …
Caniculă mare … o să vină ea apa…
Cu rugină şi alte particule purtătoare de boală …
La urma urmei, moartea fiecărui individ
Trebuie să aibă o cauză …
Caniculă mare …
Sunt patruzeci de grade la umbră ?
La umbra cui ?!
La umbra crasă a nepăsării, a nesimțeniei -
Față de tot şi de toate -
A unor oameni mari, prea ocupați
De conferințe şi drumuri prin cele multe străinătățuri …
Caniculă mare …
Doar n-or să stea dumnealor
Să umple în timpul inundațiilor
Damigene cu apă,
Pentru irigarea câmpurilor arse de secetă …
Doar n-or să facă rezerve strategice de zăpadă,
Pentru canicula din fiece vară …
Reîmpăduririle şi amenajările funciare Sunt aşa cum se ştie :
Costisitoare …
Caniculă mare …
Sunt patruzeci de grade la umbră …
La umbra cui ?!
Cine să ştie ?!
Poate potopul ce-o să vină curând,
Înspre toamnă,
Când iar o să fie apă
Peste tot, pentru toți - din abundență,
Ca să nu ne mai plângem
Că nu curge apa
Şi-i caniculă mare …

Olarule

Olarule,
Mâinile tale sunt văduve
De lutul amforei care sunt…
Mă modelează
Vântul,
Ploaia,
Timpul…
Lumina mă arde
Şi noaptea mă îngheaţă…
Mi-e dor de apa cunoaşterii din inima ta…
În vremea asta
Ochii tăi
Respiră despărţirea
Anotimpurilor
Care ţi-au rătăcit
Venirea,
care mi-au pustiit
Aşteptarea…
Şi-s amforă goală
Pe dinăuntru,
Pe dinafară,
Dar mă rog infinitului
Sunet,
Lacrimă
Să-mi aducă împlinirea
Desăvârşirea
Mâinilor tale
Văduve azi
De lutul
Amforei care sunt…

Tablou

Am căzut
Din miez de senin
Lacrimă îngheţată
Pe asfalt…
Of, şi în ce de multe cioburi m-am spart…
Pictez acum frica de dor,

Absența Lunii
Pe care o rod vârcolacii,
Mâncătorii de zbor…
Încerc în decor
Pe undeva , umbră
De vis - să te strecor…
N-ai loc
Nici în trecut,
Nici în prezent
Şi atunci te pictez
În viitor.
Între timp
Îmi cârpesc şi-ți cârpesc aripile
Ude de lacrimi,
Lăsând visul de pază
Până înspre dimineață, când,
A Soarelui rază
N-o să încălzească nimic…
Şi, iarăşi de frig
Lacrimă înghețată
Am să cad, să mă sparg
Din nou, pe acelaşi asfalt…

În pas de zbor

Mi-e frig
până dincolo de viitor…
Doamne,
De-o veşnicie mersul mă doare
Şi-mi tot zdrobesc
Aripile în zbor.

Prea multe răspunsuri
Nu întâlnesc niciodată
Acele întrebări
În pustiile gări
pe unde nici trenuri nu trec
Şi nici nu mai sunt călători visători...

Doamne,
Unde îmi e nepăsarea,

Mirarea
Din copilărie
Când a mea
Îmi părea toată zarea?

Am ajuns o nelinişte
Solidară
Cu toate durerile altora,
Încât nici nu mai simt
Cât de adânc
Zace în mine
Ruginitul cuțit…

De ce m-aş face vis ?

Am înțeles,
Prin Univers
Sunt umbra
Răsăritului pierdut
Într-un apus
De început ...

De ce m-aş face
Iar vis de aripă ?
De ce m-aş face
A frunzelor risipă,
Când vara mea
De secetă fierbinte
De-un curcubeu rotat
Nu-şi mai aduce aminte ?
De ce să bat cu gândul meu
În poartă,
Când iată,
Câinii timpului
Mă latră,
De parcă
Lumea în lanțuri ferecată
Ar fi zidită
Într - o cruce de piatră ?

Mai bine,
Lacrimă în izvor
Rămân
În depărtarea toamnei care
Îngemăna-va iar văzduh şi zbor
Cu-o margine de răzvrătită
Mare ...
Iar mint
Că-mi vine bine
Disperarea,
Singurătăţii geamănă în val,
Dar toată lumea asta
Fără tine
Oricât de plină
Mie îmi e coşmar ...

Galop ...

Fii fără grijă,
Lasă-i să spună
Prin lume ce vor ...
Câinii când latră
Caii nu mor ...

Eu voi rămâne
Timp în galop
Într-o risipă
De scrum şi foc ...

Poate-i cuminte
Al meu noroc
Printre cuvinte
Găsindu-şi loc,
Chiar dacă mut
Glasul tăcerii
În ochi ascunde
Înţelepciunea
“ Marelui Orb ” ...

Drum bun ...

Vezi, ți-am promis
Să revin
Puțin.
Bineînțeles că știu
Nepăsarea în care
M-ai tot aşteptat ...
Doar tu te-ai găsit în cuvintele mele
Scrise de mine
Special pentru tine...
Mă bucur, ai înțeles
Că nu orice vers
Ți se cuvine...
Şi-i bine !
Nu-ți fie teamă,
N-am venit să rămân,
Am venit doar să-ți spun
Şi ție şi mie
A viață :
Drum bun !

Zboară !

Şi lasă marginea orizontului,
Zboară !
Uită, cât de rece a fost lângă mine
Tomnateca vară ...
Te-ai vindecat,
Nu mai ai de ce sta
Cu aripi cuminți
În palma mea ...
Zboară !
În curând se mistuie toamna,
Şi drumul ți-e lung ...
Voi rămâne eu să îmblânzesc
Ultima iarnă ...
Nu plâng...
Gata, noaptea a spart într-un colț orizontul,
Soarele îți va fi călăuză,
Zboară !

Uite, caisul îşi leapădă
Ultima frunză ...
Întoarce-te cântec de vrei
Cu înfloririle din primăvară,
Nu te mai uita cu atâta tristeţe
În oglinda ochilor mei ...
Zboară !
Zboară, pasăre de iubire a sufletului meu ,
Vine prăpădul,
Nu te gândi că-n singurătate
Pustiul mi-e greu...
Zboară !
Şi întoarce-te
Acasă mereu
În fiece primăvară ...

Numai vântul ...

Cum de îndrăzneşti
Femeie uşoară
Ca fulgul,
Să vii să mă înfrunţi
Pe mine – Bărbatul –
Eu care sunt :
Greul pământului ?!

Fulgul de nea
Şi-a văzut de cădere
N-a vrut să mai stea
Mai mult de-o părere ...

În urma lui
A rămas
Fără răspuns
În iarna grea
Bărbatul
Şi vântul ...

Joc ...

Acum
Orbecăind
Prin aer
Şi fum
Am de trecut
Prin apă
Prin foc
Şi prin lut
Fiindcă, orice ar fi
Am de ajuns
În sfârşit
Şi la acel uitat început ...

Confuzie

Mâini de ceaţă
Pe aripi de vise simt...
Noaptea îmi este dimineaţă
În spaţiul meu
Văduv de timp ...

Izolarea mea-i cetate ...
Unde paşii tăi n-ajung
Şi –al meu zbor
Retezat de oglinzi sparte
Însângerează doar
Iluzii îngemănate
Ce între doruri
Se ascund.

Vino iar

Vino iar,
În povestea mea albastră
Ca un drum
De viaţă plin
Şi deschide-mi o fereastră

De iubire
Dulce chin ...

Nu-mi lăsa doar disperarea
Ca o secetă în privire ...
Vino şi ascultă marea
Pe-al meu ţărm de nemurire ...

Vino iar, să facem pace
În furtuna ce-am iscat
Când pe gheaţă ca pe ace
Dragostea ne-am sfărâmat .

Vino iar, să-mi fi lumină,
Să-ţi fiu margine de vis
Vino iar, linişte adânc senină
Să te mântui de abis ...

Neînduplecat senin

Neînduplecat senin
N-am nici o vină
Că sunt o fiinţă
Fericită în lumină...
Că nu pot respira nici o înnorare
Că-n zborul meu cu aripi de visare
E bucuria razelor de soare.
Neînduplecat senin,
Culoare albastră
Mă iartă în iubire
De a norilor fereastră ...

Rugă către poet ...
d-lui Adrian Păunescu

Şi rogu-te, mai pune în cuvânt
Acelaşi dor de absolut
Acelaşi gând
Văzduh curgând

Cu veşnicia pe pământ ...

Şi, mai adună în amintire
Aceleaşi " Ultrasentimente "
Să poţi rămâne în iubire
Lumină
Fără de regrete ...

Din vise...

Fiindcă m-ai prins
Făcându-mi de cap
Culegând stele cu mâna,
Văd că îmi ceri
Din adâncul vrăjitului lac
Să-ţi aduc pe-o tavă de aur
Până la urmă
Chiar Luna ...

Ei bine,
Ceea ce în vis
Mi-e permis
A joacă nebună
Voi traduce
În maşina de scris
Ca să vezi
Că nu-mi este teamă
De nici-o furtună ...

La fântână ...

E adânc
Gândul ajuns fântână
În răscrucea
Însetatelor drumuri,
Acolo unde,
Arşiţa
Însetată şi ea
Face popas
Şi bea
Lacrima izvorului

Lăsându-se dorului
Cuminte
Fierbinte
La umbra
De sub aripa
Zborului ...

Atunci şi acum

Marea parcă
A înnebunit,
Se aruncă peste stânci
La a vântului poruncă
Şi atunci
N-are cum
Să-şi facă drum
Până la acest
Acum ...

Doar cu gândul
Mă mai duc
Depărtarea
S-o înfrunt,
Răscolind în vis
Trecutul
Prin prezentul meu
Năuc ...

Timp şi spaţiu ...

Ştiu aproape toate clipele
Ce şi-au frânt aripile
Pentru a fi :
Fire de iarbă,
Muguri de floare,
Uneori zâmbete,
Alteori disperare
De lacrimi amare.

Nu ştiu
Ce s-ar face bietul spaţiu
Dacă veşnicia
Nu s-ar opri din când în când
Să înveţe şederea
În paşi pe pământ ...

Temnița de lut ...

Doamne, de ce mă strâng
Toate durerile lumii de gât ?
M-ai adunat de peste tot,
De peste tot de unde-ai vrut
Şi m-ai făcut
Până la urmă, tot din lut ...
Atâta doar, că mi-ai suflat suflare
Din toate înfloririle de primăveri,
Că mi-ai umplut căuşul firii cu păreri,
Făcându-mă să trec uşor printre dureri,
Îngenunchind de parcă aş fi dus poveri
Spre umiliţii lumii ce tot cer
O clipă de lumină şi văzduh
Din ochii mei ,
Ce-n ochii lor de disperare plâng ...
Doamne, de ce mi-e aerul încins,
De ce nu pot decât în vis
Să mă întorc în paradis ?

Mă ard cuvintele în gând
Şi nu mai pot de loc să plâng...
Îndură-te, fă-mă iar,
Lacrimă în cuvânt
Să nu mai simt
Ce crunt mă strânge
Povara temniţei de lut ...

Parcă ți-am spus …

Mai e şi mâine
O zi …
(Un azi,
Ozonat, ca de brazi …)
Mai am timp de-o iubire,
Chiar dacă
Dorul ni s-o desfrunzi …
E încă vară
Si-i ruptă doar o coardă
La bătrâna chitară …
Cu puțintel noroc
Găsesc vreo zece în loc …
Aşa că, dulce amăgire,
Mai am încă
O veşnicie de spațiu, de timp …
Să țip, sau să nu spun nimic …

Parcă ți-am mai spus :
Că norii toți, îmi sunt aproape
Atunci când lacrimile nu mai izvorăsc,
Zăvorâte de cine vrei şi nu vrei …
Parcă ți-am mai spus
Că ochii mei
Odihniți între pleoape
De tine îmi vorbesc
Chiar şi când dorm,
Chiar şi atunci când prăvălit
Printre idei
Am strania senzație
Că am obținut o audiență la zei …

Dar vezi tu, s-ar putea
Să vină ziua
În care somnul să-mi fie etern …
Şi nebunescul tău,
Confuz, molfuz şi nesuferit adio
Să bată inutil toaca
În crucea-mi de lemn …
Aşa că, stai la o aruncătură de gând

Cât mai pot să aud
De m-alungi sau mă chemi …

M-aş face fiară …

Uită-te bine la mâinile mele
Albe, împodobite de atâtea inele …
Sunt albe, aşa cum spui tu
Tocmai bune de mângâiat şi sărutat …
Dar, ce să-ţi spun
Eu, de povestea aceasta în nuanţe de alb
Sinceră să fiu, m-am săturat …
Am să-ţi iau aparatul de ras,
Nu-ţi fie teamă,
Nu venele vreau să mi le tai …
Vreau totuşi, ca o dată şi-o dată
Să ajung şi în rai …
Vreau efectiv – acum – să mă rad,
Să mă umplu de blană
Din tălpi până în cap …
Să-mi arunc hainele astea,
Amar transparente
Şi să plec undeva, într-un miez de pădure,
Să mă înfrăţesc cu animalele,
Împuşcate şi acelea,
Nu, nu de foamea vânătorilor,
Ci de pofta altui soi de trofeu…
Aşa cum ţi-am fost adesea şi eu
Prada cea mai de preţ, de vitrină …
Văduvă până dincolo de iubire
De-o licărire de suflet, de-o amintire senină …
Păstrează tu, zalele acestea de aur …
Toate mizeriile astea reci – strălucitoare
Şi dă-mi aparatul de ras
Ca să-ţi spun dintre fiare
Mi-ajunge iubite, te-am iubit ..
Bun rămas …

La răspândacul acesta de veşti – radioul …

Am auzit că ar fi venit ăia – extratereştrii -
La Pleniţa, în Oltenia …
Maia, mă tot trimitea în Oltenia
După fâşia ei de pogoane,
Să le iau eu,
De parcă aş fi Hercule
Să duc în spinare
Pogoanele acelea,
Aici, pe ţărmul acesta de mare …
Nu m-am dus, nu m-a tras aţa pe acolo
E drept că nici bani de bilet n-am avut
Trenul e prohibit, pentru lefegii ca mine la stat …
Of, nu cred că voi ajunge vreodată să văd
Marginea aia de ţarină
Unde cică, ar fi şi un heleşteu plin de peşti …
Doldora câmpul de pepeni şi cai încă liberi sub lună…
Sărmana, caii de care băzmeşte
De mult sunt oale şi ulcele de humă …
Ehei, Tae, bunicul s-ar fi dus poate,
De n-ar zace
În munţi, sub o cruce de piatră …
El se pricepea să răstoarne brazdele, să le umple de viaţă …
Tae al meu cel o ţâră şcolit,
Ăla de umbla după doftor, cu seringa prin sat,
Doar fusese în amândouă mondialele războaie sanitar decorat …
De la el am învăţat mersul stelelor, ştia olteanul rostul acestor minuni…
Şi ce poveşti îmi spunea în copilăria aceea a mea
Şi, Doamne, cum nu le mai ştiu nici un pic …
Doar de calul lui alb îmi amintesc, deşi eu n-am apucat să-l cunosc,
I l-au luat , să nu pară chiabur … comuniştii pe care
Nici n-am putut să-i urăsc pentru hoţia aceasta …

Prea târziu au venit extratereştii ăştia la Pleniţa pe câmp,
Tae, n-a mai apucat să-i primească
Să-i cinstească cu o oală de vin, cu un pepene uriaş sau cu-o vorbă aleasă …
Prea târziu au venit ăştia cu pământu ′ napoi …
mie nu-mi e de cărat pământ în spinare
Şi nici de heleşteul Maii, doldora de peşti nu mi-e dor …
Locuiesc lângă Marea cea Mare
Şi Tae săracul , n-a vrut, n-a putut să fie şi el un biet nemuritor …

Lasă-mi mie amăgirea …

Fie-ţi lumea cât mai largă
N-am să trec de orizont
Lacrimile ce-au să cadă
Valuri vor ajunge în port …

Nu-ţi mai ies pe nici o cale
Aşteptare sau cuvânt
Nu-ţi mai sunt floare de soare
Nici văzduh şi nici pământ …

Fie-ţi tot ce vrei aproape
Numai paşii mei străini
De departe mai departe
Nici în vis n-am să-ţi mai vin …

Lasă-mi mie amăgirea
Unui timp pierdut şi trist
Tu păstrează doar iubirea
În care eu să nu exist …

Amurg

Lacrimă peste lacrimă
Zbatere peste zbatere ..
Doamne, atâta durere
Mi-ai dat printre oameni să duc …

Grea sarcină,
Adiere de :
Hai că poți duce mai mult,
Decât crezi că suportă
Perisabila-ți haină de lut …
Doamne, grea treaptă mai urc
Prăbuşindu-mă
Printre toate lacrimile acestea
Ce-n suflet mi-ajung ,
Arşiță în zăpadă
Lumânare în amurg …
Doamne, dă-mi un colț de visare,
Un gând,
O speranță, un dor
Ca să uit durerile altora
Ce tot vin şi-mi tot cer ajutor,
Un cuvânt, un zâmbet
Un crâmpei de aripă
Un fel de trecere
Peste a vămilor frică
De pustietate în risipă

Floare de piatră

Floare de piatră
Înflorită niciodată,
Pentru a fi
Trebuie în ea să simtă
Ce înseamnă
A iubi …
Plânge în lacrimă
Izvorul
Să o învețe
Ce e dorul…
Floarea însă
Tot de piatră
Înflorită niciodată
Nici nu plânge
Nici nu ştie
Cum e să fi
Floare vie …

Lacrimi fără rost…

Atâtea lacrimi fără adăpost
La mine în poezie au un rost
De-a plânge atunci
Când tu mă tot alungi
În disperarea
Valului zdrobit de stânci
Poveste ancorată în nisip,
De apă … piatră şi de ciclu - timp …
Chiar dacă necunoscătorii spun :
Că apa trece …pietrele rămân …

Cal de lemn,

Ies o clipă,
Numai una –
În cuvânt să mă opresc
Ca să pot apoi
Furtuna
De un gând
S-o priponesc
Mai departe
Fie valul
Ţărmului de vis
Atins
Strategia
Unde calul
Era viu...
Deşi pe roate,
Părea lemn,
Obiect ucis...

Spini şi cioburi...

Într-alt decor de nebunie
De ziua mea,
Ce nici măcar n-o să mai fie,
Hai, să culegem
Spini de trandafiri

E mai modern
Mai şic...
Şi hai să presărăm
Câteva cioburi în priviri...
Apoi,
Într-o găleată cu noroi
Să amestecăm
Chiar taina unicei iubiri,
Cu năluciri...
Să prăvălim în hăuri
Totul
Dar să păstrăm cu grijă
Marele Nimic...
Să ne lăsăm abstracţi în vid
Şi-n focul
Ce am fi fost...
Cenuşă amândoi
În noapte fără stele
Să ne trezim
Pustii chiar şi de noi....

Să mă hotărăsc , să ce ?

Să mă hotărăsc , să ce ?!
Să sting incendiul
Cu seceta mea ?
Să spun
Că mi-e gândul nebun
De două autocare
Pregătite de drum,
În care
Urcau nişte tineri
Cu feţe schimonosite de spaimă
Trimişi de nemunca din ţara lor
În sclavia ruinatelor imperii ?
Sau poate, să mă hotărăsc
Să aduc drumurile acasă,
Acelea plecate să umple
Bunăstările altora,
Mereu ale altora...

Sunt doar umbra verticalității mele,
Umbra foamei de libertate,
Amintirea aripilor de vultur
Cu securea retezate...
Pot eu, aceasta , care am mai rămas
Să sparg negurile deznădejdilor
Dacă în cetate prind glas ?

Mi-e milă de mine…

Mi-e milă de mine,
Construiesc himere,
Eu care din curajul meu de odinioară
Rupeam, felii, felii
Oricui mi-ar fi ieşit 'nainte să-mi ceară
În mijlocul iernii o clipă de vară....

Vară multă...

Azi noapte
Au înflorit castanii...
Fierbinte e văzduhul...
Vară multă,
S-a repezit
S-atingă valul mării
În goana nevăzută a primăverii...

Să cânte marea,
Arşiţa însetată...
Să fie ploaia
Doar la mine în ochi,
Să-mi pun pe umeri
Toată depărtarea
Şi dorului ce-l simt
Să îi dau foc.
Oricum,
Întreagă nepăsarea
Visării mele -
Îmi e fără de noroc...

Nepoate...

Auzi, nepoate, să ştii una şi bună...
Pe vremea aia, dusă de apă,
Când unele(destule...) s-au tot unit cu romanii
Au mai fost şi femei ce şi-au văzut liniştite de treabă...
De libertatea fără de constrângeri...
Printre astea , cu mințile adunate în cap
Şi cu sufletul mai mereu printre îngeri,
A fost şi femeia ce viață ți-a dat...

Ei, i-ar fi ruşine să te audă spunând:
Că pe aici oamenii mor,
Mai cu seamă ăia cu scrisul, scriitori cum le ziceți acum...
Sau ăia nebunii(buni) cărora le ziceți poeți,
Oamenii ăia bătrâni la tinerețe şi copii la bătrânețe,
Ce ticluiesc în cuvinte
Atâta vremelnică neaducere aminte...
Mai ales de aceştia , să n-audă ca ar fi muritori,
Doar o ştii, cât de repede plânge...
Te-ar jeli de pomană prin cer,
Căutându-te printre toți păcătoşii ce pier
Neştiind că duhul veşniciei
Şi tu, şi alții ca tine
Îl aveți moştenire ...
Fiind şi pe aici şi prin cer...
Nişte oameni ca oamenii
Învăluiți de mister...

În vatră

Adevărul e altul,
De acolo,
Din adâncul – înaltul
Unei ordini bezmetice
Gata de vis să ne lege...
Eu, n-am acum vreme
De alte şi alte probleme,

De alte colţuroase pietre
În hulă, în laude sau în regrete...
Las
La margine de oraş
Ultimul, neajuns pas...
Şi fiindcă nu merit nimic
Nici n-am să stau sub poala
Bradului infinit...

La mine nici n-o să ajungă
Bunul,
Moşul, Crăciunul...
Vor veni poate
La noapte
Nişte muze
Obrăznicia Luminii
Din nou să-mi acuze...
Vor găsi doar o uşă fără casă,
Doar o poartă fără curte,
Doar mâncare fără masă,
Doar poteci fără de munte,
Doar o mare fără apă
Şi pe mine tot plecată...
Să aduc din gând, din dor
Lucrurile în vatra lor,
Zborurile iar în zbor,
Paşii în acelaşi mers
Ca într-un drum prin Univers...

Nebuna...

Auzi, trece pierdută
Nebuna...
Şi vezi, nu mai e singură...
Luna
Se ascunde plângând
Printre nori
Lunecând,
Murmurând :
Doamne, câte nebune am văzut...
Şi dacă privesc mai atent,

În scădere, adunând
Pot să spun
Că şi-n sufletul meu
S-ar afla un nebun...
Doamne, cum de poţi să aduni
În răspântiile timpului atâţia nebuni ?
Alea, ăia vorbesc singuri pe străzi...
Tu, Doamne cum de nu-i vezi...
De ce nu-i salvezi ?
Ţie îţi tot spun ceea ce spun
Aiurea pe drum,
Cu minţile duse înspre poveşti
Înnebuniţi, Doamne,
Fiindcă în singurătatea lor disperată
Niciodată nu eşti...
Auzi, Doamne,
Trece pierdută nebuna,
Şi nici nu e singură
În văzduh, cu minţile duse
Se tânguie
Luna...

Dincolo de puncte , puncte...

Hai, daţi cu pietre !
Puneţi-mă la punct,
Sau dincolo de puncte , puncte...
Oricum,
În suflet mi s-au frânt
Definitiv , atâtea înţelepte trepte,
Ce-mi tot urcau abisuri slute
Vopsite în irizări de lut...

Puneţi-mă la punct,
Sau dincolo de puncte, puncte...
Oricum,
Cu ochii mai nimic n-aud
Şi nu mai spun
Ce văd tăcând,
Printre atâtea inutile
Şi confuze amănunte.

Puneți-mă la punct !
Sau dincolo de puncte, puncte...
Strigați şi insultați-mă complex,
Sunt simplitatea
Ultimului vers
Ucis...
Tradus original...
Am obosit
De atâta mers,
De atâta vis...
Oricum,
Mă paşte
Iarbă fiind
Un cal
De parcă aş fi
Jăratec infernal...
De parcă aş fi
Al disperării mal...

Vedere de Paşti…

Mai săraci ca sărăcia
Pensionarii cerşetori
Stau la coadă în România
Să primească
Cozonaci de sărbători…
Au muncit întreaga viață
Pentru ei şi țara lor
Şi acum la bătrânețe
Sunt prin piață – cerşetori…
"Sărut mâna,
Să-ți dea Domnul, sănătate,
Pentru gândul tău cel bun…"
Tremurând, adus de spate
Murmură câte-un bătrân.
Fii lor, nici nu au unde
Să muncească pentru o pâine la copii,
Inutili în a lor viață
Abia de mai pot trăi…
N-au nici bucurii nici rost

şi în zi sfântă de Paşte
Resemnați țin negru post.

Mai nimic nu pun pe masă
Daruri nu am cum să fac
Şi tristețile m-apasă…
Doamne iartă-mă, sărac
Aş muşca din lumânare
Rug în casa ta să ard...

Miez de iubire

De verde crud
Sub talpă
În iarbă
Adânc mă scufund
Spre rădăcina
În care
Izvor de dor
M-aud.
De tine
În văzduh
Mă smulge o aripă
De lacrimă
În ploaie
Tot par a fi risipă
Dar de iubire
Vântul
Cuvânt tăcut mă strigă
Să veşnicesc lumina
În fiecare clipă.

Metamorfoză

Mi-e dor de cumințenia
Înțelepciunii….
Mi-e dor
De limpezimea
Ochilor rotunzi…
Şi de iubirea ta
Mi-e dor

În val, sub raza lunii
Tăcută întrebare
De inimă răspuns
Urc lacrimă sub soare
În ochi de pescăruş
Să n-auzi
Cât mă doare
Acest adânc urcuş…

Ochi rotund

De ascuțite unghiuri
Mă ascund
Lumină
În fior de ochi rotund,
Iubire
Într-un prag de absolut
Ecou
Lângă un țărm
De cântec mut
Tăcere zâmbitoare,
Gând…

Sufletul tabloului

Ascultă
Liniştea culorilor
Şi nu întreba
Zgomotos
Unde sunt…
Acest tablou
Poartă
Amprenta
Sufletului meu
Însetat de Lumină…
Şi-i cald
Ca un timp ce suspină
În adânc de simțire
Un abis răsturnat…

Te-ai întrebat ?

Te-ai întrebat
De ce îngerii plâng
A ploaie
Peste drumul meu
Înfrânt ?!
Te-ai întrebat aşa, Privind în gol
De ce e lumea potopită
De nămol ?!
Te-ai întrebat
Aşa, printre cuvinte
De ce văzduhul
Umbra mi-o înghite ?!

N-ai timp
Nici de răspunsuri
Nici de întrebări
Lumina
S-a întunecat
În aşteptări…
Venirile
În prag de absolut
Sunt fără formă,
Fără conţinut…

La marginea ziarului

M-am săturat
De atâta luptă oarbă,
De hoţi, de criminali
Şi bestialitate…
Şi mi-aş dori
Într-adevăr o pace
Înţeleaptă
Luminând a mea cetate.

"Băzmeşti" – ar spune unii,
"Eşti poetă,
Visezi la linişte
Într-un oraş modern,

Dar din păcate,
În realitate
Frumos e răul – zgomotos
Etern.”

Aşa o fi,
Dar e multă risipă
În a clasifica mereu nelegiuiri
Şi viaţa asta cu miros de clipă
Zadarnic trece
Sfârtecând mereu iubiri…

Hei, Eu…

Hei, eu… cu a mele idei fixe
Care-ţi spuneam aiurea
Că-ţi vin numai în vise,
Eu nu sunt Penelopa
Şi tu nu eşti Ulise !
Hei, tu, răzbunător, precum era Othello,
Zadarnic strigi la mine:
Mă inervezi –Rebelo!
Eu nu sunt Dezdemona,
Nici tu nu eşti acela!
Nu vezi că-n teatrul vieţii
Regizorul scrântit
În piese diferite
Jocul ne-a împărţit?

Hei, noi…văzduh – culoare albastră
Nu în teatrul ce se joacă
Este salvarea noastră!
Şi nici măcar în proză,
Şi nici în poezie
Nu-i loc de a încape
Atâta nebunie !!!

Ce părţi de fericire ?
Şi ce succes îmi dai?
Când fără a ta iubire
Totu-i zădărnicie

Şi iadul se prelinge
Amarnic sus - în Rai ?

Păstrează tu succesul !
Sunt demnă de-a ta ură!
Eu nu în literatură
Intrasem numai dor…
Dacă aşa ţi-e bine
Mi-au visele şi zbor,
Acolo unde
Ca într-o tragedie
Voi spune în văzul lumii:
Îţi fac pe voie, mor !

CUPRINS

1. Inimă de buzunar
2. Şoaptele tăcerii
3. Miez de nucă
4. Criptez
5. N-am să mai plâng…
6. Conturate depărtări
7. Şi inimile de piatră se sparg…
8. La o cafea cu muzele…
9. De dor
10. Prag de secetă
11. Antică
12. Fără tine
13. Grâu
14. Cu ielele
15. Numai scriu scrisori
16. Rămân cu ai mei
17. Nelimitare
18. Spărgând clepsidre
19. În pragul tăcerii
20. Şi iar – Ai hai
21. Celei care am fost
22. De tăcere
23. Suflet pribeag
24. Mai mult
25. Lacrimă pentru fiinţa mea
26. Dacă el "Măria sa ţăranul"
27. Şi ninge
28. Cal sihastru
29. Demografie
30. Alung depărtările
31. Închide uşa sufletului meu
32. Nu Dumnezeu tace acum
33. Aripi inutile
34. Mai singură
35. Corabia Speranţei
36. Dor de iarnă
37. Umbra
38. Cai de rasă

39. Căzătoare stea
40. Ecou de vis
41. Fântâna oarbă
42. Apuse
43. Dincoace de ceață
44. Ora fierbinte
45. Parfum
46. Picură tăcerea
47. Pescăruş
48. Ce este dincolo
49. Ninge
50. Disperare
51. Eu sunt
52. Nu e frig
53. Poetă
54. Să nu mai strigi
55. Hai
56. Alină-te dor alină
57. Suflete gemene
58. Desprinsă
59. Mă aleargă timpul
60. Durere
61. Eu sunt doar clipa
62. O căruță de gânduri
63. Dezordinea mea
64. Răspântie
65. A fost
66. De tine de mine
67. Suflet geamăn
68. Bunicul meu dac
69. Altfel de primăvară
70. De taină cu Mihai Eminescu
71. Străini
72. Vinovați
73. Plopul care înfrunzeşte ruginit
74. Când nu eşti "Popor pasăre migratoare"
75. Pasăre rănită
76. Neaşteptat răspuns
77. A mea e marea
78. Dă-le încolo de aripi
79. Precis

80. Linişte verde
81. Nu mai adun litere
82. Punct
83. Ca mierea de tei
84. Bob de nisip
85. Care pe care
86. Mă iubea
87. Nu sunt eu
88. A venit vara
89. Mister
90. Sămânţa
91. Şi nu vrea ploaie
92. Zădărnicia
93. Caii
94. Străini şi totuşi
95. Nuc
96. Şi drumu-i lung
97. Iubirea ta eternă
98. Ca mierea de tei
99. Pădure de cruci
100. Ascult
101. Treapta
102. De unde
103. Închinare
104. Acasă
105. Cântec de primăvară
106. În schimb
107. Narcis
108. Ce deocamdată
109. Fericire interzisă
110. Mai aud
111. Mi-e inima
112. Din eternitate
113. De plecare
114. Un picior de lemn şi-o cârjă
115. Despre iubire ce mai ştii
116. Clipă de închipuire
117. Cină în doi
118. Cu cireşe la urechi
119. Gând bătrân
120. Iar singură

121.Nu crede
122.Vuiet de valuri
123.Am o pâine
124.Mă voi întoarce
125.În ziua aceea
126.Lumină fiind lumină căutând
127.Corn de inorog
128.Altă rădăcină
129.De acum
130.Raiul meu
131.Stea fără nume
132.Fă cum dorești
133.Toamnă în mai
134.Am voie să mint
135.Statistică rece
136.Olarule
137.Tablou
138.În pas de zbor
139.De ce m-aș face vis
140.Galop
141.Drum bun
142.Zboară
143.Numai vântul
144.Joc
145.Confuzie
146.Vino iar
147.Neânduplecat senin
148.Rugă către poet
149.Din vise
150.La fântână
151.Atunci și acum
152.Timp și spațiu
153.Temnița de lut
154.Parcă ți-am spus
155.M-aș face fiară
156.La răspândacul de veşti- radioul
157.Amurg
158.Floare de piatră
159.Lacrimi fără rost
160.Cal de lemn
161.Spini și cioburi

162.Să mă hotăresc să ce
163.Mi-e milă de mine
164.Vară multă
165.Nepoate
166.În vatră
167.Nebuna
168.Dincolo de puncte puncte
169. Vedere de Paşti
170.Miez de iubire
171.Metamorfoză
172. Ochi rotund
173. Sufletul tabloului
174. Te-ai întrebat ?
175. La marginea ziarului
176. Hei , eu…